

Jedna

„Svažte je,“ nařídil baron Lassigny. „Jsou zatčeni.“ Maddie s Willem zůstali tiše stát, když k nim přistoupili dva z Lassignyho mužů, vytáhli jim hraničářské saxonské nože z pochev a odhodili je stranou. Pak jim oběma rychle svázali ruce před tělem. Maddie se snažila zatnout pěsti, aby pouta na zápěstích trochu povolila, až svaly uvolní. Ale voják ten trik dobře znal a pleskl ji přes zápěstí hřbetem ruky.

„Nech toho,“ nařídil jí hrubě.

Pokrčila rameny a uvolnila svaly. Voják šňůru utáhl pevně, čímž zabránil jakémukoli pohybu. Maddie za chvíli cítila, jak jí znecitlivují ruce kvůli nedostatečnému prokrvení.

Lassigny ukázal na prince Gilese, který vypadal mírně omráčeně a zmateně z toho rychlého sledu událostí. „Odvedte ho zpátky do jeho pokoje,“ nařídil.

Třetí muž popadl Gilese za předloktí a odvedl ho. Princ šel bez odmlouvání. Lassigny obrátil svou pozornost zpět k Willovi a Maddii. „Tihle dva půjdou do kobek,“ oznámil.

Will s Maddií se na sebe podívali. Will pokrčil rameny. Nemohli dělat nic, nemohli se bránit. Byli svázaní a odzbrojení. Muži, kteří jim svázali ruce, teď vytáhli dýky a stoupli si každý za jednoho hraničáře. Lassigny viděl, že se nepokoušejí bránit, a tak schoval meč do pochvy a ukázal ke schodům.

„Pohyb,“ řekl.

Will na chvílku zaváhal a hned ucítil, jak ho do zad tlačí ostrý hrot dýky. Nenechal se víc pobízet a vykročil ke schodům. Maddie šla za ním a oba ozbrojenci je následovali. Lassigny a ostatní tři vojáci šli pár kroků za nimi.

Sešli po schodech a minuli strážnici na úrovni ochozů hradu, odkud na malý průvod zvědavě vykukovalo několik ospalých strážných. Pod hradbami vězni zaváhali, nebyli si jistí, kterým směrem dál pokračovat. Další postrčení dýkou je nasměrovalo k hlavní věži.

„Stačilo by mi to říct,“ zaprotestoval Will mírně. Dýka byla ostrá a postrčení nebylo zrovna jemné.

„Sklapni,“ zněla odpověď. Pokrčil rameny a vykročil směrem k těžkým dveřím, které vedly do hlavní věže. Tentokrát se chtěl vyhnout dalšímu dloubnutí dýkou, proto hned spoutanýma rukama popadl železný kruh sloužící jako klika, otevřel dveře a vešel dovnitř.

„Kudy teď?“ zeptal se, když vstoupili do věže.

„Dolů,“ odpověděl mu strážný a ukázal na schodiště uprostřed obrovské haly. Will k nim vyrazil, ale než došel ke schodišti, Lassigny ho zastavil.

„Dejte je do východních cel,“ nařídil strážnému. Ten odpověděl na rozkaz zamručením a Lassigny se poprvé od chvíle, co sešli z věže, obrátil přímo na Willa a Maddii.

„Promluvíme si za pár dní,“ řekl.

„A máme o čem mluvit?“ zeptal se Will.

Lassigny se usmál – a jeho úsměvu zcela chyběl humor. „Ale ano, myslím, že ano,“ řekl ledově. „Uvidíme, jak vám pár dní v cele rozváže jazyk. Třeba bys mi pak mohl zase zazpívat.“

Otočil se a vyšel po schodech do vyšších pater hlavní věže, kde měl své komnaty. Will ucítil další dloubnutí do zad.

„Dobře, dobře,“ řekl a vykročil dolů po schodech. Jeho stín šel hned za ním a Maddie se svým strážným je následovali. Další tři muži pokračovali dolů s nimi a jejich boty duněly na dřevěných schodech.

O patro níž už byly schody z hrubého kamene a vzduch začal být znatelně chladnější a vlhčí. Kamenné schodiště pokračovalo ještě dvě patra dolů, pak byli oba zajatci nasměrování vpravo.

V podzemí byly zdi z hrubě tesaného kamene. Za chabého osvětlení pochodní zářících v držácích na stěnách kráčeli úzkou chodbou s nízkým stropem až k místu, kde byla do stěny zasazena železná brána.

„Tady zastav,“ nařídil Willovi strážný. Dýku zjevně používal jen pro pobízení k chůzi, ne k zastavení. Pak zavolal a jeho hlas se odrážel kamennou chodbou.

„Mariusi! Kde jsi?“

Slyšeli tlumenou odpověď z temnoty někde dál v chodbě, pak zavrzaly dveře na hlasitě naříkajících pantech a do chodby se vtilo žluté světlo lampy. Ze dveří se vyšourala mohutná postava, která se krčila pod nízkým stropem, a zamířila k nim.

„Už jdu! Už jdu!“ zavolal hrdelním, chraplavým hlasem. Šinul se k nim zvláštní belhavou šoupavou chůzí. Pak se

zastavil, aby si je prohlédl. Světlo z nejbližší pochodně ozářilo obličej s mohutným čelem, huňatým obočím a zacuchaným špinavým plnovousem. Nos mu kdysi dávno zřejmě zlomila silná rána, ale nikdy nebyl pořádně narovnan, takže ho měl připlácly k obličejí a mírně natočený do strany. Zpod obočí zíraly černé nelítostné oči.

Usmál se na ně a odhalil tak, že mu chybí většina zubů.

„Aha, naši noví hosti jsou tu, jak vidím,“ zasmál se. Nebyl to příjemný zvuk a svazek klíčů u těžkého koženého opasku mu přitom hlasitě zařinčel.

Strážný za Willem se ošil. Will cítil, že se tady, v přítomnosti žalářníka, necítí ani trochu dobře.

„Prostě otevři a pusť je dovnitř,“ řekl krátce.

„Všechno má svůj čas, Ramone,“ odpověděl žalářník svým hrdelním chrapotem.

Vzal ze svazku u opasku velký železný klíč a odemkl železnou bránu, která vedla do další chodby. „Podívám se, koho to tu máme,“ řekl.

Přistoupil k Willovi a zadíval se mu do obličejí. Takhle zblízka byl jeho tělesný pach a zkažený dech velmi výrazný.

„Vida! Jestlipak to není náš ptáček zpěváček,“ zabručel. Pak si šel prohlédnout Maddii. „A jeho krásná dceruška,“ Maddie se snažila nepohnout, když k ní naklonil svůj zmrzačený obličej. „Vítej v mém krásném domě,“ řekl jí a znovu se hlasitě zasmál.

Maddie sebou navzdory svému předsevzetí trhla.

„Otevři celu,“ naléhal Ramon. Chodbu lemovaly cely po obou stranách a každá se zavírala mřížovými dveřmi.

Žalářník odstoupil od Maddie a vložil stejný klíč do zámku mřížových dveří. Ty zavrzaly, když je otevřel. Pak se posměšně a nemotorně uklonil a pustil oba vězně do cely.

„Prosím, udělejte si pohodlí, velevážení hosté.“

„Jděte dovnitř,“ nařídil jim Ramon úsečně. Bylo jasné, že už chce být z toho místa pryč, co nejdál od žalářníka.

Will a Maddie nepotřebovali pobízet. Vstoupili dovnitř a Marius za nimi zabouchl vrzající dveře, zarachotil klíčem v zámku a pak silně zatřásl mřížemi, aby se přesvědčil, že jsou dveře pevně zavřené.

„Ruce,“ řekl jim Ramon a ukázal na vodorovnou mezeru mezi mřížemi. Willovi hned došlo, co po nich chce, a tak prostrčil svázané ruce otvorem, aby mu Ramon mohl dýkou přerušit pouta. Maddie honem udělala totéž a úlevně si vydechla, když jí hrubá šňůra spadla ze zápěstí a do rukou se jí začala vracet krev.

„Dávejte si na něj pozor,“ zašeptal Ramon a hlavou kývl k mohutnému zanedbanému žalářníkovi. „Ten vás zabije, ani nemrkne.“

„Díky za varování,“ řekla Maddie tiše, přitom si mnula zápěstí a sykala bolestí, jak se jí krev vracela do otupělých rukou.

Ramon se podíval na žalářníka, který se tyčil za ním. „Starej se o ně,“ varoval Mariuse. „Baron s nimi chce za pár dní mluvit. A chce, aby byli schopní odpovídat.“

Marius se opět posměšně uklonil a svěřil ruce ke kamenné podlaze.

„Ale ovšem, ovšem,“ odpověděl. „Hned sem pošlu pro sluhy, aby jim donesli horké jídlo, pití a teplou, měkkou peřinu.“ Mluvil s hranou starostlivostí a pak se opět zařehotal a otočil se k odchodu zpět do svého doupěte. „Horké jídlo a teplé peřiny,“ zopakoval a znovu se zasmál.

Jídlo tu samozřejmě nebylo vůbec žádné, a místo peřiny ležela na vlhké kamenné podlaze tenká vrstva špinavé slá-

my. Celu samotnou osvětlovalo světlo pochodně z chodby. Will s Maddíí se rozhlíželi a zkoumali své okolí. V tlumeném světle ale neviděli skoro nic.

„Vítej v našem novém domově,“ řekl Will.

Maddie se zamračila. „Žádný palác, co?“

Její učitel pokrčil rameny. „Aspoň je tu teplo a sucho,“ odpověděl, a ona pohrdavě frkla.

„Teplo tu není a sucho už vůbec ne,“ odporovala.

Místnost byla chladná oním pronikavým chladem zasahujícím až do morku kostí, jaký bývá v prostorách hluboko pod zemí, kam se nikdy nedostane světlo a teplo slunečních paprsků. Chlad jako by vycházel z kamenných zdí. V mdlém světle se na podlaze lesklo několik černých kaluží vody.

Will si povzdechl. „Nu, nemůžeš mít všechno.“